

Komandi partur:

Í komandi parti er Torleif fram-
vegis við Vágbingi men fer so
við norskum hekkutrolara.

VÁGBINGUR

NÚ RÆÐUR UM AT RISTA
SILDINA ÚR GÖRNUNUM

Stovnarar av Rútafelli vóru A/S J. Dahl, arbeiðsmannafelagið Framtíðin og Fa. Laura Nolsøe. Í mars 1974 varð Vágbingur seldur til p/f Rávan í Vági.

Eg var við Vágbingi í 6-7 ár. Tá varð stórt sæð siglt hvønn túr, sum tað var møguligt. Inntøkan var ikki størri enn, at tað bar illa til at lata nakran túr fara burtur ímillum.

Fyrsti skiparin á Vágbingi var tann royndi trolaraskiparin Hans Pauli Johannesen.

Jólagás undir Mykinesi

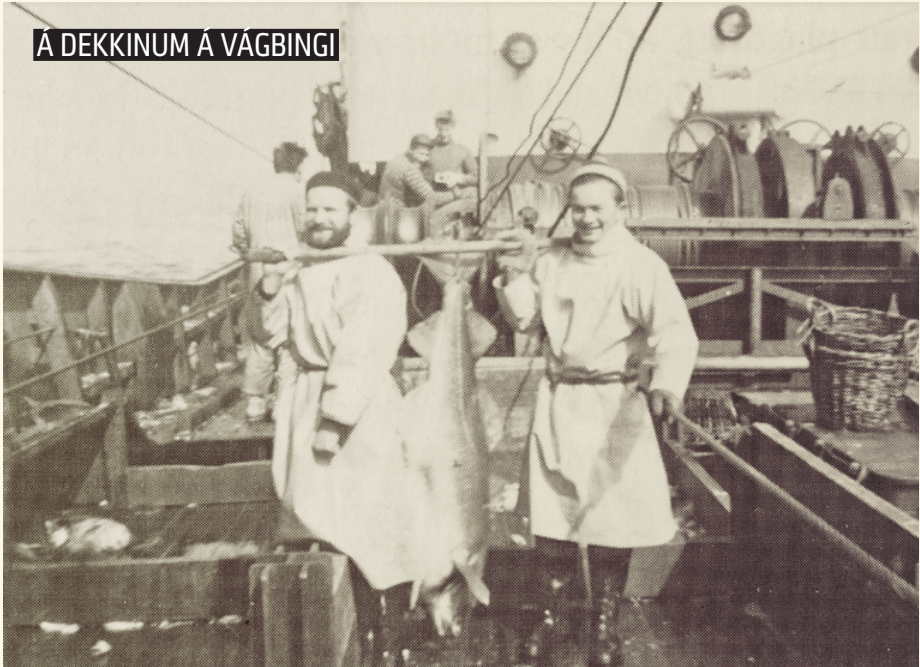
Vit vóru til ísfisk tann fyrsta veturin. Hann kom á Vág tann 21. desember 1959. Vit fóru av Vági longu dagin eftir til Havnar, har okkurt var at rigga til. Síðani varð farið til Klaksvíkar eftir ísi.

Vit koma so suður til Havnar. Tað bleiv illveður av landnryðingi, og tað var brim í Havn.

Vit høvdu nýggjar góðar endar, sum fylgdu við skipinum úr Portugal, at binda skipið. Teir mundu vera um 35 mm til tjúktar. Vit bundu skipið undir havnarskrivstovuni, men vindurin var so nógvur, at endarnir slitnaðu, so nógvur rennisjógvur var.

Hans Pauli ætlaði ikki at fara fyrr enn jólaaftan, og vit skuldu eta jólagás við kei í Havn. Men líkindini vóru so vánalig, at tað vóru óráð at vera liggjandi á Havnini, so vit fóru avstað dagin fyri jólaaftan.

So tað bleiv undir Mykinesi, at vit lógu jólaaftan og ótu jólagás. Hetta var mikið hugnaligt. Hildin varð eisini andakt, tað bleiv sungið, og onkur hevði ein vitnisburð.

Á DEKKINUM Á VÁGBINGI

Tá ið hetta var av, fóru vit til Íslands. Vit fóru upp eystanfyri norðureftir og vit kastaðu á Kappagrunninum. Vit fingi nokk so nógv av hýsu við toski uppi í. Men Hans Pauli var ikki so glaður fyri at fáa so nógv hýsu fyrst á túrinum, tí hon helt sær verri enn toskur.

Túrurin gekk kortini sína gongd við hampiligum fiskiskapi. Men túrurin bleiv í longra lagi, tí tað komu sjaskdagar uppi ímillum. Tað bleiv fiskað í stórt sæð øllum veðri, men tað kom tó minni burtúrur, tá ið tað var sjask.

So varð tosað um at fara til marknað. Um somu tíð var Kaj, beiggi Hans Paula, skipari á Skálaberg. Teir vóru eystari á við Langanes, á Hellubakkanum.

Vit fóru so at sigla og Hans Pauli stúrdi fyri, at Skálaberg fór at sigla samstundis sum vit. Í so fall komu teir fyrr til marknaðin og høvdu betri móguleikar at fáa góðan prís.

Um veðrið var gott, sigldi Skálaberg skjótari enn Vágbingur, men var veðrið ringt, lá betri fyri hjá Vágbingi at koma skjótari fram. Hann trekti betur, um vindurin var ímóti.

Men Skálaberg fór ikki at sigla fyrr enn tveir dagar seinni. Vágbingur fór so á Vág og setti helvtina av fólkinum av, meðan hinir

fóru niður við. Teir, sum fóru í land, vórðu so tiknir umborð aftur, tá ið komið varð úr Grimsby.

Vit høvdu 2100 kitt, góð 120 tons. Hetta var ein hampiligur túrur til rúgvu, um tað ikki var nakar roktúrur.

Men vit seldu fyri 10.500 pund, so tað var ein hampiligur túrur. Tá í tíðini var pundið vert um 19 kr, ella meira enn tað dupulta av virðinum í dag. Ein slíkur túrur gav um 1.200 krónur í manningarpart. Hetta var ikki heilt galið.

Vit fóru so avstað aftur og fingi 2.600 kitt og seldu fyri 13.000 pund. Hetta var ein góður túrur, tí hann var eisini nokk so skjótur. Tann túrin fingi vit kr. 2.000 í part og var tað heilt gott.

Vansin við motorum

Tá ið vit fiskaðu á djúpum vatni, fingi vit altíð eins nógv og aðrir trolarar, men á grunna vatninum í Grønlandi fingi vit munandi minni. Orsøkin var tann, at vit høvdu diesel-motor, meðan hinir trolararnir høvdu damp-maskinu. Hetta við dieselmotorum var ein nýhugsan við portugalstrolarunum. Teir, sum stóðu fyri henni, hava vist ikki hugsað um, at

HANS PAULI JOHANNESSEN VAR
FYRSTI SKIPARI Á VÁGBINGI. HER
ER HANN Á FLOTI VIÐ DANSKA
UTTANRÍKISRÁÐHARRANUM
UFFE ELLEMAN JENSEN

HENDA MYNDIN ER FRÁ
SILDAVEIÐU VIÐ FIMM SYSTKIN.
HER ER NÓGV SILD Í

við motorum larmaði skrávan meira enn við dampmaskinum, og hetta stygdi fiskin.

Tað varð nógv gjørt fyri at kanna hetta, tá ið trolararnir vóru á beding, m.a. við at taka aksilin úr, men hetta óljóðið fekst ikki burtur.

Tað var so stórir munur, at eg minnst eina ferð, at Skálaberg sigldi heim tríggar ferðir, meðan vit gjørdi ein túr. Úrtøkan var sjálvsagt har eftir. Royndin var fyri ein stóran part á Fiskanesbankanum og Fylla Bank, og har var so grunt. So tað var ikki lætt at hava við at gera. Men í New Foundlandi var djúpari, og tá fingi vit tað sama sum hinir.

Hekkutrolarar, sum komu seinni, høvdu allir motor og høvdu ikki í sama mun henda trupulleikan. Men teir komu mest at fiska á djúpum vatni.

Sum við øðrum, so vóru feroyingar eisini seinir á sjóvarfallinum á hesum økinum. Tá vóru týskarar byrjaðir við hekkutrolarum, meðan vit framvegis bygdu síðutrolarar, sum tá var við at vera ein farin tíð. Tað var ikki fyrr enn í 1966, at vit fingi fyrsta hekkutrolaran, og nøkur ár seinni fóru vit at byggja hekkutrolarar.

Portugalstrolararnir høvdu so góðan skrokk og vóru sterkir og sjógóðir, at teir høvdu egnað seg væl at bygt um til hekkutrolarar, men tað skuldu pengar til.

Galið við spølunum

Tað tarnaði okkum eisini, at nærur hvønn túr vit vóru heima, máttu spøluni yvirhálast.

Portugalstrolararnir høvdu elektrisk spøl, sum eisini var ein nýhugsan, meðan hinir trolararnir høvdu dampspøl, sum riggaðu á ein heilt annan hátt. Hesi elektrisku spøl vóru ein ómhugsað roynd, sum kom at tarna hesum trolarum alla teirra tíð. Hetta kom at kosta bæði í tíð og umvælingum.